

Prædiken til Kristi himmelfarts dag

Luk. 24, 46-53

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Jesus sagde til dem: »Således står der skrevet: Kristus skal lide og opstå fra de døde på den tredje dag, og i hans navn skal der prædikes omvendelse til syndernes forladelse for alle folkeslag. I skal begynde i Jerusalem, og I skal være vidner om alt dette. Og se, jeg sender det, min fader har lovet jer; men bliv i byen, indtil I bliver iført kraft fra det høje.« Han tog dem med ud af byen, hen i nærheden af Betania, og løftede sine hænder og velsignede dem. Idet han velsignede dem, skiltes han fra dem og blev båret op til himlen. De tilbad ham, og fyldt med glæde vendte de tilbage til Jerusalem, og de var hele tiden i templet og lovpriste Gud. Lukasevangeliet 24,46-53

Det er afskedens dag i dag. Disciplene, som havde fået deres ven og Herre tilbage fra de døde, må nu endnu engang sige farvel til ham som de tilbad og elskede. Jesus skal være hos sin himmelske far, og de skal blive på jorden. En uendelig himmel skiller dem ad.

Skilt ad uendelige afstande. Sørgmodigt og tungt kan ord om afsked lyde. Som man kan savne dem man holder af, når de er langt borte. Endnu før de er taget af sted kan man mærke savnet suge i maven. *Vi ses*, siger vi så og mener det både som en bøn og en viden.

Vi ses, men indtil da må vi klare os uden hinanden, sætte hinanden fri til at være væk fra hinanden og komme tilbage igen, når tiden er gået. Afskeden kan nemlig være det rigtige, den kan være nødvendig.

Tænk bare på barnet der er blevet så voksent at han eller hun må flytte hjemmefra. Til en større by for at læse, eller bare i et eget hjem, sammen med en kæreste, som nu bliver den fortroligheden deles med, hvor det før var forældrene. Det er også en slags afsked. Og netop en nødvendig afsked. Hvis ikke man skilles ad, bliver man aldrig sig selv.

Det har altid været brugt at rejse langt fra hjemmet. Engang tog man ud for at tjene, og fik sommetider plads så langt væk hjemmefra som muligt. Kunne en pige komme i huset i København eller Århus, var det en spændende plads at få, og kunne en mand blive garder, da var han både meget spændt på og stolt af at skulle helt til København.

I vore dage er ingen del af verden uoverkommelig at komme til rent økonomisk, og mange helt unge rejser til den anden side af jorden. Jeg kan huske hvor spændt og bange jeg var, da en veninde og jeg tog toget mod København, hvor vi skulle flyve til Indien. Det var lige efter gymnasiet, og selvom vi havde følt os som situationens herrer i planlægningsfasen, var vi begge tæt på at fortryde der på Vejen banegård med rygsækkene pakkede og udsigten til tre måneder på rejse. Uden mor og far, som trykthed og redning.

Forældrene har vel ikke været mindre bange og bekymrede, men de lod som ingenting og vinkede os ombord. Toget kørte og sagen var afgjort. *Vi ses*, sagde vi til hinanden, vel vidende at vi ikke længere kom hjem for at bo.

Vi ses, sagde Jesus til sine venner, disciplene, når jeres og verdens historie er slut, så ses vi igen, jeg går i forvejen for jer, sådan sagde han. I mellemtiden måtte de så, som vi, leve og blive voksne.

Adskillelsen var nødvendig, for hvis han blev hos dem, så ville de blive ved med at læne sig op ad ham. Nu måtte de i stedet stå selv. Ikke uden hans støtte og kærlighed, sådan er det jo heller ikke; når vi forlader forældrenes ansvarsområde, så vil de ikke mere hjælpe os og støtte os, nej netop med hans hjælp til at blive myndige og selvstæn-

dige.

De skal blive iført kraft fra det høje, siger Jesus til dem. Kraft til at fortælle alle verdens mennesker om ham der levede og som gav liv til verden og døde og blev levende igen.

Voksne, myndige og frie, sådan skal de leve, for han har sat dem fri. Vi ser det på navnet. Indtil pinse kaldes de for disciple, det betyder elever, efter pinse hedder de apostle, det betyder budbringere. De går stadig med bud om en anden end sig selv, i en andens tjeneste så at sige, men de går frit, på egne ben.

Kristi Himmelfart er et ret populært motiv i megen ældre kirkekunst. I Burkal Kirke, syd for Bylderup-Bov, finder man en fin gengivelse af motivet som et træskærerarbejde. På billedet er det særligt to af disciplene som springer i øjnene. De har hver deres udtryk og afspejler således forskellige måder at møde livet på.

Den ene er en skægget mand, han rækker armene op mod Kristus der er ved at stige op mod himlen, som om han, manden, ville prøve at holde den opstigende tilbage. Det er Peter.

Den anden er en yngre skægløs mand, han har hænderne foldet og ser kun tilbedende op på Kristus. Det er Johannes.

Der er de taget på kornet de to. Peter, som altid vil have tingene på sin egen måde. Han vil holde fast i Jesus, beholde ham hos sig. Han ved ikke hvad der er det bedste for ham selv eller for det fremtidige forhold mellem himmel og jord. Han er stædig og højttalende, men han er også et godt eksempel. For han holder fast. Det kan godt være at han

svigter og fejler, men han giver ikke op. På ham bygges der kirke.

Johannes er derimod den der giver slip; derfor de foldede hænder. Han har været Jesus nær i den tid der var, nu må Jesus forlade dem, og han accepterer og giver slip.

Så forskellige naturer, Peter den stædige terrier der kæmper til sidste buksebag og helst vil have det på sin egen måde. Johannes der tager imod det han får og også forstår at leve med det han bliver budt som det nu engang er.

Så forskellige i tro, men lige vigtige for os at se hen til. At holde fast og at give slip. At holde fast i hans, Jesu Kristi ord og kaldelse, og at slippe kravet om sikkerhed og velfærdsgaranti.

At holde fast i sin kærlighed og give slip på den elskede, sætte ham eller hende fri til at være og blive.

At holde fast og at give slip. Jesus gør det, han holder disciplene fast på deres fremtidige opgave ”*Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen.*” Her har vi opgaven, deres og vores, den holder Han, vor Herre, os fast på, herefter følger løftet om kraft fra det høje, Helligånden som kommer med styrke og mod, og støtte og trøst. Så tager han af sted, og sætter sig ved Guds højre hånd.

Må vi som de holde fast i Jesu ord, måtte også vi holde fast i vor opgave, at leve, vokse, elske og fortælle om hvad vi ved, at han døde og opstod og i hans navn prædike evangeliet for hele skabningen. Og må også vi mærke at hans velsignelse sætter os fri til at være og blive. Så vi bliver fyldte af glæde og priser Gud.

Amen

Kirsten Kruchov Sønderby
Aabenraa provsti

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk